

WIE HELPT MEE?

De meeste onzer lezers zullen wel gehoord hebben van de onderzoeken van J. SCHMIDT, van Kopenhagen, over de levensgeschiedenis van de Europeesche zoetwatraal of paling (*Anguilla vulgaris*) waarmee deze nu reeds twintig jaren bezig is en die tot zulke merkwaardige uitkomsten geleid hebben. Hoewel de eieren zelf nog steeds niet

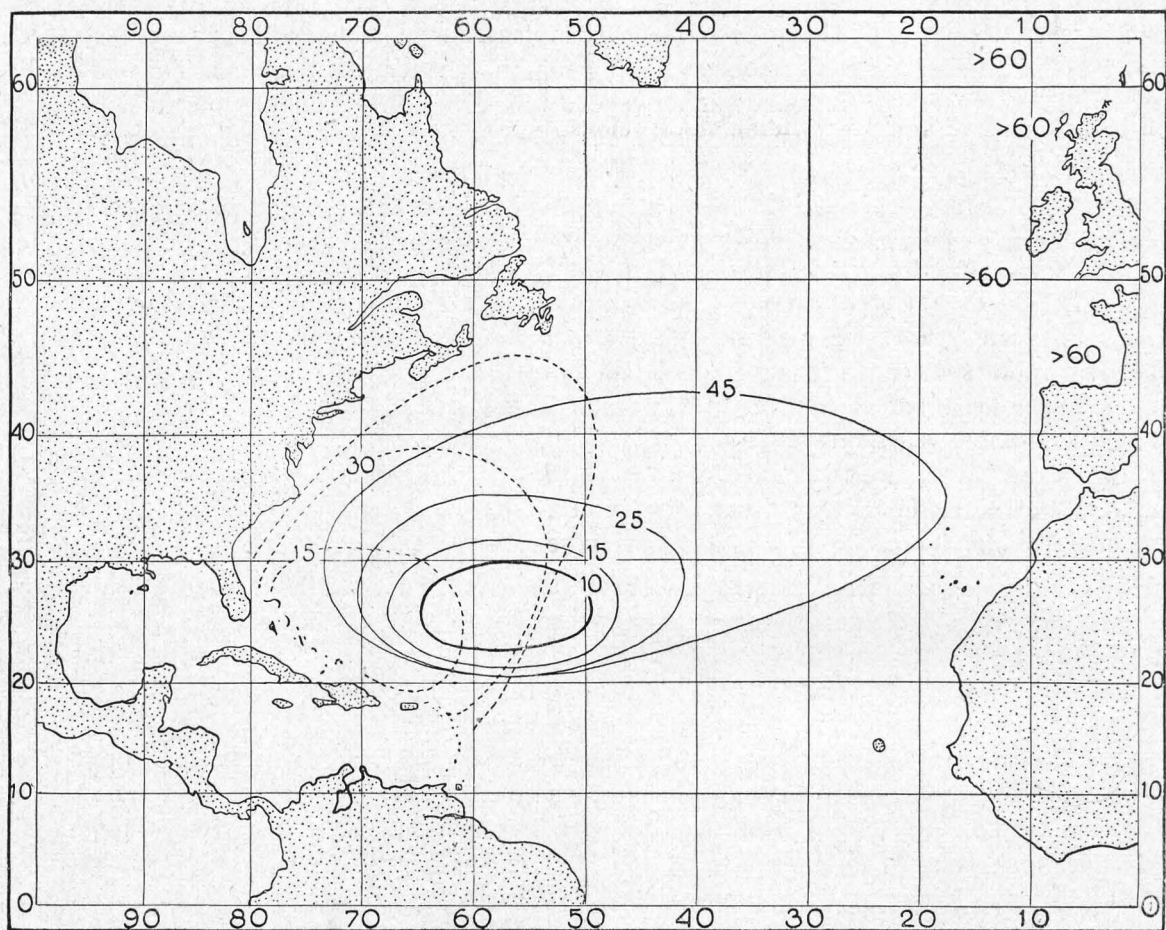

Fig. 1. Paaigebied van de Europeesche aal (doorgetrokken lijn) en van de Amerikaansche aal (stippellijn). De cijfers 10, 15 enz. beteekenen, dat larven beneden 10, 15 m.m. enz. lengte slechts gevonden worden binnen de lijn, waarbij zij staan; evenzoo beteekent > 60, dat larven van meer dan 60 m.m. gevonden worden.

gevonden zijn, is uit het voorkomen der larven toch onomstootelijk gebleken, dat de alen om eieren te leggen naar de Sargasso-zee, in de buurt van West-Indië, trekken. Daar paaen zij tezamen met de nauw verwante Amerikaansche aal (*Anguilla rostrata*). Terwijl nu de larven van de laatste de Amerikaansche kust opzoeken, zwemmen de Europeesche aallarven oostwaarts, waarheen zij bovendien door den Golfstroom gevoerd worden. Ruim drie jaar doen de eigenaardige, lintvormige en glashelder doorzichtige larven over de reis, alvorens zij de Europeesche kusten bereiken. Dan is het oogenblik gekomen,

dat zij den ronden aalvorm aannemen en als glasaaltjes in dichte drommen de rivieren opzwemmen, van Noorwegen tot Egypte, van de Atlantische kusten van Engeland en Frankrijk tot achter in de Oostzee en Middellandsche Zee. Van 5 tot 20 jaren leven de alen nu in zoetwater, dan trekken zij weer naar zee.

Ook hier in Indië komen eenige zoetwaterpalingen voor, waarvan vooral twee, de *Anguilla australis* en de *A. mauritiana*, algemeen zijn. Zij staan bekend als mowa (Mal.), sidat (Jav.) en lara (Soend.) Trekken ook deze naar zee om hun eitjes af te zetten? Het moet als zeer waarschijnlijk beschouwd worden, maar we weten er nog niets van. Vandaar dat wij onze lezers te hulp roepen om gegevens te verzamelen. Heeft iemand wel eens iets waargenomen of gehoord over het trekken dezer palingen naar zee? Of wel over het opzwemmen der rivieren door scholen glasaaltjes? Zoo moeten aan de Zuidkust van Java nu en dan groote massa's jonge vischjes de rivieren opzwemmen. Zij worden impoen of proepoet genoemd en met schepnetten gevangen. Wie helpt mij eens aan een hoeveelheid om na te kunnen gaan, of daar geen jonge palingen bij zijn?

De visschers, met wie ik er over sprak, willen er al evenmin aan als de Hollandsche visschers, dat de zoetwaterpaling naar zee zou trekken om zijn eitjes af te zetten.

Er komen in zee genoeg aallarven en aal-eitjes voor, maar die zullen wel in hoofdzaak van de talrijke soorten van zeepalingen, muraenen, e.d. zijn, die hun leven lang in zee blijven.

Tenslotte moet ik de lezers, die over deze kwestie hun licht zouden willen laten schijnen, ervoor waarschuwen, dat zij de mowa niet verwarren met l i n d o e n g (Mal.), de weloet (Jav., Soend.), de *Monopterus albus*, waarvan de bovenzijde donker van kleur is met onregelmatige geelachtige streepjes. Deze visch, die van de aal ook gemakkelijk te onderscheiden is, doordat hij geen borstvinnen heeft, leeft in den modder van sawah's, dijkjes, rivieren enz. en weerstaat ook langdurige droogte door zich in te graven. Hoewel hij het uiterlijk van een aal heeft, behoort hij toch tot een andere orde en er zijn geen redenen om aan te nemen, dat ook hij zich naar zee zou begeven om eieren te leggen. Wie ontdekt zijn eieren eens?

H. C. DELSMAN.

BOEKAANKONDIGING.

A.A. DUNBAR BRANDER. *Wild animals in central India.* London, Arnold & Co., 1923. 296 bldz., 16 zwarte pl.

Dit is 'n boek, dat ik in handen zou wenschen van elkeen, die de jacht serieus beoefent. Want dit boek is geschreven door een „Forest Officer”, tevens ervaren jager, die de jacht niet in de allereerste plaats beoefende louter uit sportenthousiasme, doch het jagen tevens benutte om zooveel mogelijk uit het leven der wilde dieren te weten te komen. „For about six years I practically ceased to shoot, and it is to this period that I am chiefly indebted; one can see so much more of an animal, and under such different circumstances if one is not intent on killing it”. Daarmede is dan ook de inhoud van het werk geheel in overeenstemming. Toch heeft de schrijver in verschillende hoofdstukken ook nog zeer veel wetenswaardigs omtrent de jacht op grof wild weten in te lasschen, waarvoor menig jager hier te lande hem erkentelijk zal zijn. In vele hoofdstukken komt de onbevengene geest voor den dag, waarmede de schrijver de bestaande literatuur en de vele (jagers-) verhalen over beer, tijger, panter, hert en de vele andere „jungle”-dieren, waarmede wij successievelijk in het boek kennis maken, toetst aan eigen ervaring. Men hoeft het daarom natuurlijk nog niet altijd eens te zijn met de opvattingen van den schrijver.

Ik heb dit in vlotten stijl geschreven boek met buitengewoon veel genoegen gelezen, ja, verschillende hoofdstukken heb ik zelfs direct weer herlezen. Jammer genoeg is de prijs (± f 14.—) wel wat hoog. De foto's, die het boek illustreeren, zijn, zonder dat men ze bepaald „Natur-Urkunden” noemen kan, vrij goed geslaagd.

v. D. M. M.